

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 210/24
31.1.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиоца Београдска пловидба “Беоплов” доо Београд, Земун, ул. Јована Миодраговића број 9/11, чији је пуномоћник Зоран Цветковић, адвокат из Београда, ул. Видиковачки венац број 94/III, против тужених АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Александар Илић, адвокат из Београда, ул. Кнеза Милоша број 43-и, ради дуга, вредност предмета спора 1.643.488,50 динара, одлучујући о жалби тужених изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 4625/18 од 04.9.2018. године, у седници већа одржаној дана 31.1.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 4625/18 од 4.9.2018. године у ставу првом изреке у делу у коме су обавезани тужени АА и ББ да тужиоцу Београдска пловидба “Беоплов” доо солидарно исплате износ од 3.887,00 евра са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка почев од 26.2.2014. године па до коначне исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, као и законску затезну камату на износ од 132.863,00 динара и то на износ од 119.566,22 динара почев од 12.3.2014. године па до коначне исплате и на износ од 13.296,30 динара почев од 18.3.2014. године па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П 4625/18 од 4.9.2018. године у преосталом делу става првог изреке тако што се тужбени захтев којим је тужилац тражио да му тужени солидарно исплате преко досуђених 3.887,00 евра, па до тражених 12.287,00 евра, за износ од 8.400,00 евра, са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка почев од 26.2.2014. године па до коначне исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, **ОДБИЈА** као неоснован.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба тужених изјављена против става другог и трећег изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П 4625/18 од 04.09.2018. године, као недозвољена.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка из става

четвртог изреке пресуда Трећег основног суда у Београду П 4625/18 од 4.9.2018. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈУ** тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 290.068,05 динара са законском затезном каматом, почев од дана извршности пресуде, па до коначне исплате, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па су обавезани тужени да тужиоцу солидарно исплате: износ од 12.287,00 евра са каматом по стопи коју прописује Централна европска банка у Бриселу почев од 26.02.2014. године, па до коначне исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате и законску затезну камату на износ од 132.863,00 динара и то на износ од 119.566,22 динара почев од 12.3.2014. године па до коначне исплате и на износ од 13.296,30 динара почев од 18.03.2014. године па до коначне исплате. Ставом другим одбијен је тужбени захтев тужиоца преко досуђеног износа од 12.287,00 евра до траженог износа од 14.314,00 евра, а за износ од 2.027,00 евра са каматом по стопи коју приписује Европска централна банка у Бриселу почев од 26.2.2014. године, па до коначне исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом трећим одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражено да се тужени обавезу да тужиоцу плате законску затезну камату на износ од 13.296,30 динара почев од 12.2.2014. године до 18.3.2014. године. Ставом четвртим обавезани су тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка солидарно исплате износ од 438.891,00 динар са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, па до коначне исплате.

Против првостепене пресуде тужени су благовремено изјавили жалбу, побијајући је у целости из свих законских разлога. Трошкове другостепеног поступка су тражили, али нису определили.

Испитујући претходно дозвољеност жалбе, Апелациони суд је, с обзиром да тужени жалбом побијају и део одлуке којом је одбијен тужбени захтев, оценио да за подношење жалбе у односу на став други и трећи изреке ожалбене пресуде немају правни интерес, па је њихова жалба, у том делу, одбачена као недозвољена, те је одлучено као у ставу трећем изреке, на основу одредбе члана 401 тачка 1 у вези члана 378 став 3 ЗПП.

Испитујући првостепену пресуду у делу у коме је жалба дозвољена на основу овлашћења из члана 386 Закона о парничном постуку-ЗПП (“Службени гласник РС” бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Апелациони суд је оценио да је жалба тужених делимично основана.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности.

Супротно наводима из жалбе тужених, првостепени суд није учинио битну

повреду поступка из тачке 12 ове законске одредбе, јер је за своју одлуку дао јасне и довољне разлоге, изрека пресуде је разумљива, а дати разлози нису противречни садржини изведених доказа.

У првостепеном поступку утврђено је да су тужени, као закупци, дана 1.4.2006. године закључили са ВВ, као закуподавцем, уговор о закупу на одређено време од 12 месеци, почев од 10.4.2006. године, трособног стана број ... на трећем спрату стамбене зграде број ... у ул.... у ..., површине 61,13 м², са припадајућим подрумом, без намештаја и беле технике. Закуподавац је предао туженима комплет кључеве од стана и то два кључа од улазних врата – горње браве, два кључа од улазних врата – доње браве, по један кључ од улазних врата у зграду, излаза у двориште, улаза у подрумске просторије, “ревизије” и поштанског сандучева, а тужени су обавезани да их врате по престанку закупа. Тужени као закуподавци предметним уговором су обавезани да закуподавцу плаћају закупнину најкасније до 10. у месецу за наредни месец у готовом на руке, закуподавцу у месечном износу од 400 евра у динарској противвредности по продајном курсу НБС на дан плаћања, као и да редовно плаћају трошкове коришћења стана, те да закуподавцу на први позив плате трошкове осигурања предметног стана од пожара, поплаве и других незгода за време трајања закупа. Закуподавац је предметни стан предао туженима, као нов, у беспрекорном стању, потпуно уређен и оспособљен за становање, чист, свеже окречен, са свеже офарбаном столаријом, балконским вратима и прозорима опремљеним ролетнама, хоблованим, бајцованим, лакираним паркетом, са уграђеним луксузним лајснама, купатило потпуно опремљено санитарним уређајима и огледалом, луксузном керамиком до врха плафона, новим бојлером, уграђеном новом судопером, славином и проточним бојлером у кухињи, уграђеним новим клима уређајем марке “Fujitsu general AOY 12 RSGC” са даљинским управљачем у дневној соби. Предметним уговором одређено је да отказни рок у случају једностраног раскида уговора износи 30 дана од дана давања једностране изјаве о раскиду уговора, а тужени су се обавезали да закупнину плаћају за време отказног рока. Такође је уговорено да закупци уколико по престанку уговора, тј. истеку отказног рока из било ког разлога не напусте стан, плаћају закуподавцу до изласка и предаје стана у посед, а на име изгубљене добити, месечно двоструки износ од уговорене месечне закупнине. Уговорне стране су закључиле у периоду од 10.4.2017. до 2.4.2012. године 6 Анекса уговора о закупу којим су продужавали трајање закупа на период од по 12 месеци, а дана 31.8.2012. године закључили су са тужиоцем Анекс број 7 уговора о закупу, којим су се сагласили да дотадашњи закуподавац ВВ уступи уговор о закупу тужиоцу, као власнику предметног стана, те да исти будући буде носилац свих права и обавеза закуподавца из уговора о закупу и Анекса истог уговора. Такође, уговорне стране су наведеним Анексом уговорно сагласно констатовале да доспеле неизмирене обавезе купаца на дан 31.8.2012. године на име закупнине за период од 02/2010 до 08/2012 износе 6.050,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања. Тужилац и тужени ББ су дана 22.10.2012. године сагласно утврдили да тужени на име закупнине по уговору о закупу закључно са закупнином за октобар 2012. године која износи 400 евра и последњом уплатом у износу од 500 евра извршеном дана 18.9.2012. године, дугују укупно износ од 6.350 евра, те се споразумели да тужени део утврђеног дуга у износу од 3.400 евра измире у ратама и то дана 27.10.2012. године у износу од 200 евра, дана 7.11.2012. године, 27.11.2012. године, 7.12.2012. године, 27.12.2012. године, 27.12.2012. године, 7.1.2013. године, 27.1.2013. године, дана 7.2.2013. године и 27.2.2013. године у износима од по 400 евра, а да крајем фебруара

2013. године уговоре динамику плаћања преосталог дела дуга, као и да почев од 1.10.2012. године месечна закупнина износи 350 евра и да доспева за плаћање сваког 17. у месецу за текући месец. Тужени ББ је платио тужиоцу на име закупнине дана 29.10.2012. године износ од 200 евра, дана 7.11.2012. године износ од 400 евра, дана 26.11.2012. године износ од 350 евра, дана 5.12.2012. године износ од 400 евра и дана 28.1.2013. године износ од 700 евра, дана 08.2.2013. године износ од 1.000 евра и дана 18.2.2013. године износ од 350 евра, што све укупно износи 3.400 евра, па преостали дуг тужених по записнику од 22.10.2012. године укупно износи 2.950 евра. Тужени су дана 31.12.2012. године примили допис тужиоца којим једнострано раскида уговор о закупу и Анекс број 7 уговора, због кашњења у измиривању уговорних обавеза. Даље је утврђено да дуг тужених на име закупнине за период од 1.11.2012. године закључно са јануаром 2013. године, као даном истека отказног рока укупно износи 937 евра (350 евра x 2 месеца и јануар 2013. године 237 евра), а да заједно са дугом из претходног периода укупно износи 3.887 евра (2.950 евра и 937 евра). Делимичном пресудом донетом у овој парници дана 25.9.2013. године, која је постала правноснажна дана 7.11.2013. године, тужени су обавезани да се иселе из предметног стана испражњен од свих лица и ствари и предају тужиоцу. Тужени су неутврђеног датума испразнили и иселили се из стана, а тужилац је дана 23.1.2014. године формирао комисију која је дана 24.1.2014. године користећи резервне кључеве тужиоца ушла у стан и утврдила да је исти испражњен од лица и ствари. Тужилац је дана 6.3.2014. године платио ЈКП “Инфостан” Београд на име накнаде за комуналне услуге за предметни стан за октобар 2013. године износ од 9.044,00 динара, за новембар 2013. године износ од 9.468,00 динара, за децембар 2013. године износ од 9.529,00 динара, за јануар 2014. године износ од 8.624,00 динара и банци платио на име провизије укупно износ од 96,00 динара, затим је дана 12.3.2014. године наведеном комуналном предузећу платио на име накнаде за комуналне услуге за исти стан за период јануар, септембар 2013. године укупан износ од 73.958,84 динара и за фебруар 2014. године износ од 8.778,00 динара, као и банци провизију у укупном износу од 68,83 динара, а дана 18.03.2014. године платио наведеном комуналном предузећу обрачунату затезну камату у износу од 7.531,30 динара и трошкове извршења у износу од 5.735,00 динара, као и банци провизију у износу од 30,00 динара, што све укупно износи 132.862,52 динара. На утврђено чињенично стање првостепени суд је применио материјално право и то одредбе члана 567 став 1, 583 став 1, 584 став 1 и 2, 145 став 1 и 3, 125 став 1, 262 став 1 и 2, 266 став 1, 269, 155, 189 став 1 и 3, 270 став 1, 271 став 1 и 2, 273 став 4 и 275 став 1 Закона о облигационим односима, закључивши да је тужбени захтев тужиоца делимично основан.

Према разлозима првостепеног суда нису испуњени услови за ништавост уговора о закупу у смислу одредбе члана 103 став 1 ЗОО, што је цењено као претходно правно питање, јер наведени уговор није привидни правни посао, будући да уговор о откупу непокретности који тужени тврди да је закључен уместо спорног уговора о закупу, као уговор о промету, мора бити закључен у писаној форми, а потписи уговарача оверени код надлежног суда, што у конкретном случају није учињено. Даље, тужилац као пријемник уговора о закупу даном закључења Анекса број 7 уговора о закупу са закуподавцем, као уступиоцем уговора и туженима као закупцима, постаје носилац свих права и обавеза закуподавца из предметног уговора о закупу и свих касније закључених Анекса истог уговора, те је стога овлашћен да захтева од тужених испуњење свих уговорних обавеза, јер предметни Анекс 7 уговора по својој правној

природи и садржини представља уговор о уступању уговора о закупу и представља пуноважан правни посао, јер су тужени као закупци његовим потписивањем дали свој пристанак на уступање уговора, те у том смислу Апелациони суд налази да је неснован приговор активне легитимације који су истакли тужени током поступка. Предметни уговор о закупу престаје једностраним раскидом од стране тужиоца, као закуподавца, па су тужени били у обавези да истеклом отказног рока закупљену ствар врате закуподавцу неоштећену и у стању у коме је примљена. Такође, тужени су потписивањем Анекса број 7 уговора о закупу признали доспели неизмирени дуг према закуподавцу из уступљеног уговора, па су били дужни да га измире тужиоцу, као новом закуподавцу, а све у року и на начин који су споразумно утврдили. Тужени у смислу одредбе члана 231 ЗПП нису пружили несумњиве доказе на околност да су након истека отказног рока, као и по правноснажности делимичне пресуде донете у овој парници, предмет закупа испражњен од свих лица и ствари вратили тужиоцу на начин на који су га примили у закуп. Како тужени нису вратили предмет закупа, то је према оцени првостепеног суда тужилац овлашћен да захтева да му тужени накнаде материјалну штету у виду изгубљене добити која му је проузрокована пропуштањем тужених да предмет закупа врате у одређеном року, а услед чега је тужилац био спречен да убира приход издавањем предмета у закуп, за коју штету су тужени у време закључења уговора морали предвидети као могућу последицу повреду уговорне обавезе предаје предмета закупа у одређеном року, имајући у виду да им је тада била позната чињеница да тужилац предметну непокретност користи ради остваривања прихода издавањем у закуп. Према становишту првостепеног суда независно од права тужиоца на накнаду напред наведене материјалне штете, као и њене висине, тужилац има право да истовремено захтева од тужених да му исплате новчани износ уговореном одредбом члана 9 уговора о закупу, као виду уговорне казне, због неиспуњења уговорне обавезе у одређеном року. Одлучујући о висини тужбеног захтева првостепени суд је пошао од утврђених чињеница да тужени на име доспелих, а неисплаћених закупнина дугују укупно износ од 3.887 евра, као и на име уговорене казне због неиспуњења уговорне обавезе из периода од 1.2.2013. године, па закључно са 1.2.2014. године износ од 8.400 евра (12 месеци x 700 евра). Првостепени суд је тужиоцу на досуђен дуг у укупном износу од 12.287 евра признао право на затезну камату почев од дана 26.2.2014. године, као дана доспелости па до коначне исплате, а према опредељеном тужбеном захтеву, све у складу са одредбом члана 277 став 1 и члана 324 став 1 ЗОО, будући да је дана 24.02.2014. године предмет закупа доведен у стање у коме су га тужени примили у закуп.

Како је правноснажном пресудом истог суда П 4769/13 од 24.11.2014. године ставом другим тужиоцу досуђен износ од 132.863,00 динара на име дуга за трошкове становања у предметној непокретности, суд је тужиоцу признао право и на законску затезну камату на сваки појединачни плаћени износ, почев од дана доспелости, па до исплате у складу са одредбом члана 277 став 1 и члана 214 и 324 став 1 ЗОО. Првостепени суд је правилно утврдио да је предметни уговор о закупу раскинут дана 31.12.2012. године, као дана када су тужени примили допис тужиоца којим једнострано раскида уговор о закупу и Анекс број 7 уговора, због кашњења у измирењу уговорних обавеза. Стога су тужени обавезани да солидарно исплате тужиоцу износ доспелих, а неисплаћених закупнина које дугују. При том првостепени суд правилно оцењује да наведени износ обухвата преостали дуг тужених по запиниску од 22.10.2012. године у износу од 2.950 евра, као и закупнину за новембар и децембра 2012. године у износу од

по 350 евра и за јануар 2013. године у ком месецу је и истекао отказни рок, с тим што првостепени суд налази да за јануар 2013. године тужиоцу припада износ од 237 евра иако тужилац има право на износ целе закупнине за јануар од 350 евра, али је Апелациони суд применио правило *reformatio in peius* – забрана преиначења на горе из члана 395 ЗПП, јер су се једино тужени жалили на одлуку, па износ не може бити повећан по њиховој жалби, а на њихову штету, те је са изложеног одлука која се односи на износ неисплаћене закупнине у износу од 3.887 евра из става првог изреке морала бити потврђена.

Такође је потврђен износ законске затезне камате на износ од 132.863,00 динара и то на износ од 119.566,22 динара почевши од 12.3.2014. године, па до коначне исплате, на износ од 13.296,30 динара почев од 18.3.2014. године па до коначне исплате, иако износ од 119.566,22 динара обухвата износ од 36.761,00 динар који је исплаћен 6.3.2014. године, а не 12.03.2014. године, и износ од 82.805,67 динара који је исплаћен 12.3.2014. године, те би тужиоцу припала законска затезна камата на износ од 36.761,00 динар почев од 6.3.2014. године, а не од 12.3.2014. године, али такође је примељено правилно напред наведеног члана 395 ЗПП, те је са изложеног и одлука која се односи на законску затезну камату на износ од 132.863,00 динара из става првог морала бити потврђена.

Међутим, основано се жалбом тужених указује да је дошло до погрешне примене материјалног права и то у вези досуђене уговорне казне.

Одредбом члана 357 Закона о облигационим односима - ЗОО ("Службени лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85, 45/89, 57/89, "Службени лист СРЈ", бр. 31/93, (Уредба - за време ратног стања: 22/99, 23/99, 35/99, 44/99) важећем у време настанка спорног односа, прописано је да трајни дуговински однос са одређеним роком трајања престаје када рок истекне, изузев када је уговорено или законом одређено да се после истека рока дуговински однос продужава за неодређено време, ако не буде благовремено отказан. Чланом 358 тачка 1 је прописано да ако време трајања дуговинског односа није одређено, свака страна га може прекинути отказом. Сагласно члану 595 тачка 1 ЗОО уговор о закупу закључен на одређено време престаје самим протеком времена за које је закључен, а одредбом члана 596 тачка 1 ЗОО-а да када по протеку времена за који је уговор о закупу био закључен, купац продужи да употребљава ствар, а куподавац се томе не противи, сматра се да је закључен нов уговор о закупу на одређено трајање, под истим условима као и претходни.

Чланом 270 ЗОО-а прописано је да поверилац и дужник могу уговорити да ће дужник платити повериоцу одређени новчани износ или прибавити неку другу материјалну корист ако не испуни своју обавезу или ако задоцни са њеним испуњењем (уговорна казна), те да ако шта друго не произлази из уговора сматра се да је казна уговорена за случај да дужник задоцни са испуњењем. Ставом три наведеног члана прописано је да уговорна казна не може бити уговорена за новчане обавезе.

У складу са чланом 272 ЗОО-а споразум о уговорној казни дели правну судбину обавезе на чије се обезбеђење односи, те да губи правно дејство ако је до неиспуњења

или задоцњења дошло из узрока за који дужник не одговара. Чланом 273 ЗОО-а је прописано да кад је казна уговорена за случај неиспуњења обавезе поверилац може захтевати или испуњење обавезе или уговорну казну, те да он губи право да захтева испуњење обавезе ако је затражио исплату уговорне казне. По члану 275 ЗОО-а поверилац има право захтевати уговорну казну и кад њен износ премашује висину штете коју је претрпео, као и кад није претрпео никаву штету, али да ако је штета коју је поверилац претрпео већа од износа уговорне казне има право захтевати разлику до потпуне накнаде штете, а чланом 273 ЗОО-а да кад је казна уговорена за случај неиспуњења обавезе, поверилац може захтевати или испуњење обавезе или уговорну казну.

У конкретном случају из одредби наведеног уговора произлази да је уговор био закључен на одређено време до 2.4.2012.године, те из одредби уговора произилази да је уговором странака уговорена казна предвиђена за случај неиспуњења уговорних обавеза. Како тужилац није тражио извршење уговора, већ је уговор раскинуо, при чему би уговор и престао да постоји протеком одређеног времена, имајући у виду акцесорност уговорне казне, односно да споразум о уговорној казни дели судбину обавеза на чије се обезбеђење односи, произилази да се уговорна казна не може активирати, односно не може се тражити њена исплата након раскида уговора.

Одредба члана 270 став 3 Закона о облигационим односима искључује могућност да се за новчану обавезу уговара уговорна казна, а наведени пропис је пропис когентне примене, чију вољу странке не могу искључити, без обзира на уговорне одредбе односно општа правила. Закашњење са испуњењем новчане обавезе санкционисано је затезном каматом (члан 277 ЗОО), а уговорне клаузуле о плаћању одређеног износа због доцње ништаве су и не производе правно дејство у случају када се ради о плаћању новчаних обавеза. Уговорна клаузула о двоструком увећању износа цене закупнине за случај прекорачења рока плаћања има правну природу уговорне казне, због задоцњења у испуњењу новчане обавезе и као таква не ужива судску заштиту. Уговорне клаузуле о плаћању повећаног износа цене због доцње су ништаве и не производе правно дејство у случају када се ради о плаћању новчаних обавеза.

Како према пропису члана 270 став 3 ЗОО, који има когентну природу није дозвољена могућност уговарања уговорне казне за новчане обавезе, то се не може признати ни правно дејство уговорне клаузуле о плаћању двоструко увећаног износа цене закупнине за случај прекорачења рока плаћања. Код новчаних облигација важи опште правило да дужник у доцњи дугује одређену законску камату, као претпостављену штету, значи без обзира да ли је поверилац због тога претрпео какву штету.

Стога, првостепени суд није могао пружити судску заштиту клаузули уговора којом је предвиђена уговорна казна код новчаних обавеза и то за случај прекорачења рока, па у конкретном случају тужилац нема право на износ од 8.400 евра (12 месеци x 700 евра) на име уговорене казне, те је првостепена пресуда у том делу преиначена тако што је тужбени захтев у том делу одбијен.

На досуђени износ од 3.887 евра тужилац има право на законску затезну камату, како је то тужбеним захтевом тужилац тражио почев од 26.2.2014. године на основу

члана 287 ЗОО и члана 4 Закона о затезној камати и то по стопи коју прописује Централна европска банка, како је тражено тужбеним захтевом, а не и на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена, имајући у виду постављени тужбени захтев.

Како је преиначена одлука о главној ствари, то је преиначена и одлука о трошковима поступка из става четвртог изреке ожалбене пресуде, применом члана 153 став 2 у вези члана 165 став 1, а на основу овлашћења из члана 401 тачка 3 ЗПП-а сразмерно успеху у спору, применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, важећој у време доношења судске одлуке и Таксене тарифе важеће у време настанка таксене обавезе, те тужиоцу припадају трошкови коју обухватају ангажовање адвоката за састав тужбе и три образложена поднеска у износу од по 11.250,00 динара, за заступање на 13 одржаних рочишта у износу од по 12.750,00 динара, заступање на једном неодржаном рочишту у износу од 7.125,00 динара, као и за судску таксу на тужбу у износу од 35.118,00 динара и таксу на пресуду у износу од 37.075,05 динара, те укупни трошкови парничног поступка износе 290.068,05 динара.

Са наведених разлога, на основу члана 390 ЗПП-а, одлучено је као у ставу првом изреке пресуде, а на основу члана 394 тачка 4 ЗПП-а као у ставу другом изреке пресуде.

Иако су тужени делимично успели у другостепеном поступку, како трошкове другостепеног поступка нису определили на основу члана 150, 153, 154, 160 и 165 ЗПП-а одлучено је као у ставу петом изреке.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић